

Súd: Okresný súd Komárno
Spisová značka: 13Csp/54/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4216213362
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Aradská
ECLI: ECLI:SK:OSKN:2019:4216213362.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Komárno sudkyňou JUDr. Dagmar Aradskou v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692 proti žalovaným: 1. F. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXXX/XX, G., 2. V. D., nar. X.X.XXXX, bytom P.Á. XXXX/XX, G., v konaní zastúpená JUDr. Gabrielom Szabó, advokátom so sídlom Kostolné námestie 32, Kolárovo, o zaplatenie 2288,56 eur s príslušenstvom a iné

rozhodol:

Súd konanie v časti vedenej voči žalovanej v 2. rade v celom rozsahu **z a s t a v u j e**.

Žalovaný v 1.rade je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 843,48 eur s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 893,48 eur od 1.5.2016 do 27.3.2018 a s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 843,48 eur od 28.3.2018 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd žalobu v časti prevyšujúcej sumu 843,48 eur ako aj v časti vyčísleného úroku vo výške 311,93 eur, v časti vyčísleného úroku z omeškania vo výške 682,79 eur, v časti 12,9 % úroku ročne od 1.5.2016 do zaplatenia, v časti poplatkov vo výške 39,28 eur a v prevyšujúcej časti úroku z omeškania zamietá.

Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov celého konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu dňa 9.8.2016 si Poštová banka, a.s. ako pôvodný žalobca uplatnila voči žalovanému (bez bližšej špecifikácie) nárok na zaplatenie sumy vo výške 2.288,56 eur s úrokom vo výške 311,93 eur, s úrokom z omeškania vo výške 682,79 eur, s 12,9% úrokom ročne zo sumy 2.288,56 eur od 1.5.2016 do zaplatenia, s 5,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.288,56 eur od 1.5.2016 do zaplatenia, poplatkom vo výške 39,28 eur a nárok na náhradu trov konania. Uplatnený nárok Poštová banka, a.s. odôvodnila tým, že 15.6.2010 uzavrela so žalovaným (bez bližšej špecifikácie) zmluvu o úvere č. 0758693689, súčasťou ktorej sú Všeobecné obchodné podmienky, Obchodné podmienky pre úver. Na základe zmluvy bol žalovanému (bez bližšej špecifikácie) zo strany (pôvodného) žalobcu poskytnutý úver vo výške podľa zmluvy, pričom žalovaný (bez bližšej špecifikácie) sa zaviazal vrátiť poskytnuté prostriedky v splátkach, vo výškach a s lehotou splatnosti podľa zmluvy. Žalovaný splatil svoj záväzok len čiastočne, pričom jednotlivé platby a spôsob ich započítania sú uvedené v listine „Aktuálny stav úveru“ vyhotovenej k 30.4.2016. V dôsledku omeškania žalovaného vzniklo pôvodnému žalobcovi v zmysle Obchodných podmienok pre úver právo požadovať predčasné splatenie úveru vrátane príslušenstva. Poštová banka, a.s. ako pôvodný žalobca si toto právo uplatnila na základe výzvy na úhradu dlžnej sumy adresovanej žalovanému. V súlade s Obchodnými podmienkami vznikla žalovanému (bez bližšej špecifikácie) povinnosť zaplatiť za poskytnutý úver pôvodnému žalobcovi úrok, pričom v zmluve je dojednaná sadzba vo výške 12,9% ročne. Dátum začatia úročenia od 1.5.2016 je

dátumom nasledujúcim po dni vystavenia listiny Aktuálny stav úveru zo dňa 30.4.2016. Poplatky vo výške 39,28 eur sú podrobne špecifikované v Aktuálnom stave úveru a vyplývajú zo Sadzobníka poplatkov.

Žalobca za dôkaz označil zmluvu o úvere, Obchodné podmienky pre úver, Všeobecné obchodné podmienky, listinu Aktuálny stav úveru, výzvu na úhradu dlžnej sumy, Sadzobník poplatkov.

2. Žalovaná v 2. rade napadla odporom platobný rozkaz zo 4.11.2016, ktorým súd oboch žalovaných zaviazal spoločne a nerozdielne na úhradu uplatnených nárokov.

Súd v súlade s § 267 ods. 3 veta prvá CSP uznesením zo 6.12.2016 zrušil platobný rozkaz zo 4.11.2016 v celom rozsahu.

3. Výzvou z 24.2.2017 súd vyzval žalobcu na doplnenie nezrozumiteľného podania.

4. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok z 13.6.2017, uzavretej medzi Poštovou bankou, a.s. ako postupcom a spoločnosťou BENCONT COLLECTION a.s. ako postupníkom, postupca postúpil okrem iného uvedenej spoločnosti postupníka aj pohľadávku voči žalovanému. Súd na návrh postupcu uznesením z 22.8.2017 rozhodol o pripustení zmeny na strane žalobcu tak, že na miesto pôvodného žalobcu vstúpila spoločnosť BENCONT COLLECTION a.s. ako nový žalobca.

5. Súd vo veci rozhodol v poradí prvým rozsudkom z 5.4.2018, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 895,14 eura s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 895,14 eura od 1.5.2016 do zaplataenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I. výrok). Žalobu v časti prevyšujúcej sumu 895,14 eura ako aj v časti vyčísleného úroku vo výške 311,93 eura, v časti vyčísleného úroku z omeškania vo výške 682,79 eura, v časti 12,9 % úroku ročne od 1.5.2016 do zaplataenia, v časti poplatkov vo výške 39,28 eura a v prevyšujúcej časti úroku z omeškania zamietol (II. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (III. výrok).

Uvedený rozsudok súd právne odôvodnil s poukazom na § 1 ods. 1, 2, § 2, § 9, § 2 písm. h), zákona č. 129/2010 Z. z., § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. OZ, § 497 a nasl. Obchodného zákonníka.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi postupcom ako veriteľom a žalovaným v 1. rade ako dlžníkom a žalovanou v 2. rade ako spoludlžníkom bola dňa 15.6.2010 uzavretá zmluva o úvere, na základe ktorej postupca poskytol žalovaným ako dlžníkom úver vo výške 3.500 eur, ktorý sa žalovaní zaviazali splatiť 84 mesačnými splátkami splatnými v 20. deň kalendárneho mesiaca, keď poplatok za správu a vedenie úv. účtu bol 1,66 eur a výška splátky s poplatkom za správu a vedenie úv. účtu bola 70,61 eur, pričom termín splatnosti 1. splátky bol 20.7.2010 a konečná splatnosť úveru bola určená na 20.6.2017, pri úrokovej sadzbe vo výške 12,90%, pri RPMN 15,45% a priemernej RPMN vo výške 18,59%, pri celkovej výške nákladov 2033,60 eur.

Podaním z 20.8.2014 postupca žalovanú v 2. rade vyzval na úhradu pohľadávky banky zo zmluvy o úvere vo výške 355,96 eur, ktorá pohľadávka pozostáva z omeškanej splátky vo výške 320 eur, poistného vo výške 0,00 eur a poplatkov vo výške 35,96 eur.

Podľa fotokópie obálky na čl. 24, 25 súdneho spisu, Poštová banka, a.s. prijala zásielku 2.10.2014, keď dátum jej vrátenia poštou je 30.9.2014 z dôvodu, že zásielka nebola žalovanou v 2. rade prevzatá v odbernej lehote. Podľa fotokópie obálky na čl. 27, 28 súdneho spisu, Poštová banka, a.s. prijala zásielku 17.9.2014, keď dátum vrátenia poštou je 16.9.2014 z dôvodu, že zásielka nebola prevzatá v odbernej lehote. Z obálky však nie je zistiteľné kto bol adresátom.

Z Aktuálneho stavu úveru na čl. 7 súdneho spisu vyplýva, že žalovaní od 20.7.2010 do 20.9.2013 realizovali úhrady v úhrnnej výške 2604,86 eur.

Prílohou úverovej zmluvy nie sú podľa textu zmluvy ani VOP žalobcu, ani Obchodné podmienky, či Sadzobník poplatkov, pričom tieto nie sú ani opatrené podpismi zmluvných strán, a preto nemôžu tvoriť zmluvnú dokumentáciu vzťahu strán sporu (bod 40. - 45. rozsudku Súdného dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 9.11.2016 dostupný na www.curia.europa.eu <<http://www.curia.europa.eu>>).

V danom prípade v písomnom vyhotovení úverovej zmluvy uzavretej zmluvnými stranami dňa 15.6.2010 absentuje podstatný údaj o dobe trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy), ale aj údaj o celkovej čiastke (§ 2 písm. h/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy), ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanej na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy), čo s poukazom na § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť žalovanými čerpaného úveru.

Navyše, podľa písomného vyhotovenia úverovej zmluvy podpísanej zmluvnými stranami dňa 15.6.2010, celkové náklady podľa § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy žalovaných spotrebiteľov mali byť vo výške 2.033,60 eur. Pokiaľ žalovanými čerpaný úver bol splatný 84 splátkami po 68,95 eur, resp. s poplatkom po 70,61 eur, celkové náklady spotrebiteľa boli vo výške 2.291,80 eur (84 x 68,95 - 3500), resp. vo výške 2.431,54 eur (84 x 70,61 - 3.500), ale určite nie vo výške 2.033,60 eur, ako je to uvedené v zmluve, v ktorej úplne absentuje povinný údaj o celkovej čiastke (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z.), ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť v zmysle § 2 písm. h/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť pri čerpaní úveru vo výške 3.500 eur a pri 84 splátkach po 70,61 eur predstavuje sumu vo výške 5.931,24 eur, kým po pripočítaní nákladov vo výške uvedenej v úverovej zmluve žalovaného - 2.033,60 eur - k výške čerpaného úveru - 3.500 eur - by celková čiastka, ktorú by mal žalovaný uhradiť, predstavovala (len) sumu 5.533,60 eur, čo je pri počte splátok a ich výške matematicky vylúčené. Z uvedeného je zrejmé, že pri výpočte RPMN neboli s poukazom na § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. použité celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom v zmysle § 2 písm. g/ citovaného zákona, ale nižšie náklady. Navyše, veriteľ žalovaného v úverovej zmluve, kvôli údajným nižším nákladom, uviedol RPMN v nižšej výške (15,45%) oproti jej skutočnej výške (17,56% - podľa interaktívnej kalkulačky na portáli Ministerstva financií SR, pri 84 splátkach po 70,61 eur mesačne), teda uviedol RPMN v nesprávnej výške, v neprospech spotrebiteľa, čo s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy má za následok taktiež bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

Pokiaľ úver čerpaný žalovaným vo výške 3.500 eur je bezúročný a bez poplatkov a žalovaný na takto čerpaný úver uhradil sumu vo výške 2.604,86 eur, dlh žalovaného na bezúročnom a bezpoplatkovom úvere predstavuje sumu 895,14 eur. S poukazom na uvedené súd žalobe vyhovel v časti 895,14 eur titulom dlžnej istiny (3.500 - 2.604,86). V časti dlžnej istiny prevyšujúcej sumu vo výške 895,14 eur ako aj v časti vyčísleného úroku (311,93 eur), v časti vyčísleného úroku z omeškania, či v časti poplatkov, ako aj v časti ďalšieho - 12,90% úroku ročne od 1.5.2016 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti úroku z omeškania súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Veriteľovi žalovaného totižto nevznikol nárok ani na úrok, ani na poplatky. Súd nárok žalobcu na vyčíslený úrok z omeškania taktiež nepovažoval za dôvodný, keď žalobca napriek výzve súdu nedoplnil skutkové tvrdenia v tom zmysle, aby bolo zrejmé, ako žalobca dospel k sume vyčísleného úroku z omeškania vo výške 682,79 eur. Totižto pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností v žalobe je prejavom tzv. povinnosti tvrdenia, teda povinnosti substancovať svoje skutkové tvrdenia tak, aby z nich súd mohol vyvodiť o čom má rozhodovať. Žalobca musí v žalobe jasne, stručne a zrozumiteľne uviesť skutočnosti, od ktorých odvodzuje porušenie svojho subjektívneho práva v sporovom konaní. Opísanie rozhodujúcich skutočností má obsahovať samotná žaloba, ktorá má popisovať nárok po skutkovej stránke a nemožno tieto skutočnosti nahrádzať odkazom na pripojenú listinu (§ 132 CSP).

Z dlžnej sumy istiny vznikol žalobcovi nárok na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 1, 2 OZ, v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., a to o 8 percentuálnych bodov vyšší ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky. K 1.5.2016, žalobcom v žalobe označený začiatok omeškania žalovaného, bola základná úroková sadzba ECB vo výške 0,0%, a tak súd s poukazom na § 216 ods. 1, 2 CSP rozhodol o úroku z omeškania tak ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti úroku z omeškania žalobu zamietol. Žalobca nepreukázal existenciu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, pričom konečné splatnosť úveru bola podľa zmluvy z 15.6.2010 dňa 20.6.2017, avšak vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru bol žalovaný nepochybne k 1.5.2016 v omeškani s úhradou prísudku v podobe dlžnej istiny úverových prostriedkov.

6. Žalobca až po overení podpisu elektronického podania s autorizáciou dňa 5.4.2018 o 8:40 hod., teda až po vyhlásení rozsudku vo veci na pojednávaní konanom dňa 5.4.2018 o 8:00 hod. doručil

súdu späťvzatie žaloby voči žalovanej v 2. rade, na ktoré súd prvej inštancie nemohol prihliadnuť v už vyhlásenom rozsudku, aj keď do systému ústredného portálu verejnej správy bolo uvedené podanie doručené 5.4.2018 o 01:07 hod. Obrazne, vtedy akoby žalobca podal na pošte späťvzatie žaloby, keby ho podával ako poštovú zásielku. Totižto elektronické podanie s autorizáciou sa u jej príjemcu zobrazí ako doručená pošta až po nejakom čase od overenia autorizácie podpisu (UTC) a adresát zásielky sa o nej dozvie až keď je v jeho dispozičnej sfére.

Žalobca v rovnakom čase doručil súdu aj vyjadrenie k výzve súdu na odstránenie väd podania, ktorá bola doručená právnomu zástupcovi žalobcu ešte v predchádzajúcom roku, a to 24.4.2017. V uvedenom vyjadrení žalobca uviedol, že žalovaný uhradil celkovo sumu vo výške 2.606,52 eur, z ktorej na poplatky započítal sumu vo výške 172,50 eur, na zmluvné úroky a úroky z omeškania započítal sumu vo výške 1.222,58 eur a na istinu započítal sumu vo výške 1.211,44 eur. Ďalej uviedol, že žalovaný zaplatil po podaní žaloby sumu 50 eur, avšak žalobca v súvislosti s touto úhradou nezobral žalobu čiastočne späť, len navrhol text zmierny z dôvodu, že so žalovaným uzatvoril splátkový kalendár, ktorý žalovaný riadne a včas plní, resp. už plnil niekoľko splátok.

7. Na základe odvolania žalobcu proti zamietajúcej časti rozsudku, teda voči II. výroku, Krajský súd v Nitre uznesením č.k. 8Co/179/2019-254 z 19.9.2019 ako odvolací súd (celý) rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V odôvodnení zrušujúceho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie v záhlaví napadnutého rozhodnutia uviedol tak žalovaného v 1. rade ako aj žalovaného v 2. rade, pričom výrok napadnutého rozsudku ukladal povinnosť len žalovanému, bez špecifikácie, ktorému zo žalovaných označených v záhlaví rozsudku. V bode 14. napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že na späťvzatie žaloby neprihliadol, keď bolo zákonnému sudcovi doručené až po vyhlásení rozhodnutia vo veci samej, aj keď žalobcom navrhnutý petit v žalobe sa týkal len jedného z dvoch žalovaných, pričom súd s poukazom na § 216 ods. 1, 2 CSP je viazaný žalobou.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca dňa 05. 04. 2018 o 1.07 hod e-mailovým podaním doručil súdu späťvzatie žaloby voči Angelike Némethovej (v žalobe označenej ako žalovaná v 2. rade).

Súd prvej inštancie v rovnaký deň vyhlásil rozsudok, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 895,14 eura s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 895,14 eura od 01.05.2016 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). Súď žalobu v časti prevyšujúcej sumu 895,14 eura ako aj v časti vyčísleného úroku vo výške 311,93 eura, v časti vyčísleného úroku z omeškania vo výške 682,79 eura, v časti 12,90 % úroku ročne od 01.05.2016 do zaplatenia, v časti poplatkov vo výške 39,28 eura a v prevyšujúcej časti z úroku z omeškania zamietol (II. výrok) a rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (III. výrok).

S poukazom na odvolaciu námietku žalobcu, že žaloba bola voči žalovanej v 2. rade zobratá späť, považujúc rozhodnutie súdu prvej inštancie za nepreskúmateľné, odvolací súd uvádza, že z dôvodu, že žalobca v žalobe označil na strane žalovaných 2 subjekty, pričom žalobcom navrhovaný a súdom vyhlásený výrok nekorešponduje s obsahom žaloby a súd si pred vyhlásením rozsudku neustálil okruh účastníkov odstraňovaním väd podania, je rozsudok zmätočný. Nie je totiž jasné, či žalobca aj s odkazom na späťvzatie žaloby proti žalovanej v 2. rade, žiadal pôvodne na plnenie zaviazat' oboch žalovaných. Preto až po ustálení okruhu strán sporu konania bude možné rozhodnúť o späťvzatií žaloby a následne vec opätovne prejednať. O späťvzatií rozhodne súd prvej inštancie, nakoľko k späťvzatiu došlo pred vyhlásením preskúmaného rozsudku; nie je právne významné, že súd o tejto skutočnosti v čase jeho vyhlásenia nevedel.

8. Súď opätovne vo veci pojednával dňa 3.12.2019 v neprítomnosti riadne predvolaného právneho zástupcu žalobcu ako aj žalovanej v 2. rade.

9. Žalovaný v 1. rade uviedol, že nevie koľko bolo na čerpaný úver doteraz zaplatené. Toho času je práceneschopný, predtým nemal žiaden príjem, po skrachovaní jeho predchádzajúceho zamestnávateľa, ktorý nemal papiere pre Sociálnu poisťovňu v poriadku, bol síce evidovaný na úrade práce, ale bez príjmu.

10. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinami tvoriacimi obsah súdneho spisu.

11. Z dôvodu, že žalobca zobral žalobu späť v časti voči žalovanej v 2. rade a konajúci súd sa o tomto čiastočnom späťvzatí dozvedel až po vyhlásení v poradí prvého rozsudku vo veci, t.j. po overení autorizácie podpisu na čiastočnom späťvzatí žaloby doručenom súdu ako elektronické podanie žalobcu s autorizáciou dňa 5.4.2018, pričom odvolací súd o uvedenom čiastočnom späťvzatí žaloby nerozhodol v uznesení z 19.9.2019, súd konanie v časti vedenej voči žalovanej v 2. rade v celom rozsahu zastavil v súlade s ustanovením § 145 ods. 2 veta druhá CSP, podľa ktorého O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej. Žalovaní nemali námietky voči uvedenému čiastočnému späťvzatiu.

12. Po tom, ako krajský súd v konaní o odvolaní žalobcu proti zamietajúcej časti rozsudku z 5.4.2018 zrušil celý rozsudok, teda aj odvolaním strán sporu nenapadnutý vyhovujúci výrok, pričom žalobca v súvislosti s úhradou sumy vo výške 50 eur realizovanou po podaní žaloby neurobil žiadny dispozitívny úkon, predmetom konania vo vzťahu k žalovanému v 1. rade zostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy vo výške 2.288,56 eur s úrokom vo výške 311,93 eur, s úrokom z omeškania vo výške 682,79 eur, s 12,9% úrokom ročne zo sumy 2.288,56 eur od 1.5.2016 do zaplatenia, s 5,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.288,56 eur od 1.5.2016 do zaplatenia ako aj zaplatenie poplatku vo výške 39,28 eur na tom skutkovom základe, že dňa 15.6.2010 bola medzi stranami sporu uzatvorená zmluva o úvere č. 0758693689 na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 3.500 eur.

Žalovaní sú solidárnymi dlžníkmi žalobcu, a tak pasívne vecne legitimovaným je ktorýkoľvek solidárny dlžník sám o sebe. Je na žalobcovi, či bude žalovať oboch svojich dlžníkov, alebo len jedného z nich. Obaja žalovaní tvoria samostatné spoločenstvo v zmysle § 76 CSP, v ktorom každý zo žalovaných koná sám za seba, na rozdiel od nerozlučného spoločenstva podľa § 77 CSP. Práve pre solidárne dlžníctvo žalovaných je bez významu skutočnosť tvrdená žalovanou 2 v odpore proti platobnému rozkazu, že od rozvodu so žalovaným v 1. rade uplynuli viac ako 3 roky, keď voči veriteľovi je dlžníkom každý zo žalovaných.

13. Súd daný vzťah strán sporu posudzoval ako záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy podľa § 1 ods. 1, 2, § 2, § 9 zákona č. 129/2010 Z.z., § 52 a nasl. OZ, § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. O tom, že aj postupca mal vedomosť o tom, že v danom prípade bol žalovaným poskytnutý spotrebiteľský úver podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nasvedčuje aj text bodu 4.4 zmluvy, podľa ktorého právne vzťahy zmluvných strán sa riadia zákonom č. 129/2010 Z.z., resp. v bode 4.1 zmluvy sa uvádza, že Celkovú čiastku úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

14. Súd dospel k záveru, že pokiaľ v úverovej zmluve uzatvorenej medzi postupcom ako veriteľom a žalovanými ako dlžníkmi dňa 15.6.2010 nie sú uvedené žiadne poplatky (s výnimkou poplatku za správu a vedenie úv. účtu 1,66 eur, ktorý je súčasťou mesačných splátok po 70,61 eur, pričom na poplatok splatný po 9.6.2013 veriteľovi nárok zanikol - § 37 ods. 21 zákona č. 483/2001 Z.z. v znení účinnom od 10.6.2013 v spojení s § 122s ods. 4 citovaného zákona), veriteľ žalovaného nemôže od žalovaného ako spotrebiteľa požadovať poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve, ktorá navyše, podľa textu zmluvy, nemá ani žiadne prílohy. Prílohou úverovej zmluvy nie je ani Sadzobník poplatkov, ani VOP postupcu, ani Obchodné podmienky pre úver, pričom tieto nie sú ani opatrené podpismi zmluvných strán, a preto nemôžu tvoriť zmluvnú dokumentáciu vzťahu strán sporu (bod 45. rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 9.11.2016 dostupný na www.curia.europa.eu <<http://www.curia.europa.eu>>). Podľa textu zmluvy sa žalovaní s uvedenými dokumentmi len oboznámili, ale tieto netvorili (neoddeliteľnú) súčasť zmluvy. V zmysle bodu 45. citovaného rozsudku, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí byť podpísaná zmluvnými stranami a táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedené v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48.

15. V danom prípade v písomnom vyhotovení úverovej zmluvy uzavretej zmluvnými stranami dňa 15.6.2010 absentuje podstatný údaj o dobe trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy - do 31.12.2010), ale aj údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy), čo s poukazom na § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť žalovaným čerpaného úveru.

Aj podľa bodov 42, 43 rozsudku Súdneho dvora C-42/15, písomne vyhotovená zmluva o úvere musí zrozumiteľne a presne uvádzať náležitosti upravené v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 (písm. c/ - zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza dĺžku trvania zmluvy), pričom všetky tieto náležitosti sa musia povinne zahrnúť do takejto zmluvy.

V zmluve zo 15.6.2010 je síce uvedený dátum konečnej splatnosti úveru aj počet splátok, ktoré však nemožno stotožniť s (v zmluve neuvedenou) dobou trvania zmluvy, najmä keď doba trvania zmluvy, ale aj termín konečnej splatnosti či počet splátok, boli samostatnými, no esenciálnymi náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/, k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Preto aj v danej úverovej zmluve mala byť zrozumiteľne uvedená doba trvania zmluvy.

Podľa názoru Krajského súdu v Nitre však z počtu splátok úveru, vyplýva doba trvania zmluvy, a preto nie je pravdivé tvrdenie súdu prvej inštancie, že v zmluve o úvere zo dňa 15.06.2010 absentuje podstatný údaj o dobe trvania zmluvy. Aj keď zákon č. 129/2010 Z.z. výslovne (v súlade s transponovanou smernice 2008/48) požaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaj o dobe trvania zmluvy a nepredpokladá dedukciu doby trvania zmluvy z počtu splátok, súd prvej inštancie je uvedeným názorom odvolacieho súdu viazaný, a tak z absencie údaju o dobe trvania zmluvy nevyvodzuje žiadny záver.

16. V zmluve z 15.6.2010 však úplne absentuje ďalšia podstatná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanej na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nie je zrejmé, prečo by si priemerný spotrebiteľ mal matematickým úkonom, a to súčtom výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom, vypočítať celkovú čiastku, najmä keď profesionál dodávateľ tento výpočet do textu formulára úverovej zmluvy nedal a dať mal (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy), pod hrozbou bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

17. Navyše, pokiaľ žalovanými čerpaný úver bol splatný 84 splátkami po 70,61 eur (z toho suma 1,66 eur pripadla na poplatok za správu a vedenie úv. účtu), celkové náklady spotrebiteľa zmysle § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy boli vo výške 2.431,24 eur [(84 x 70,61) - 3.500], ale určite nie vo výške 2.033,60 eur, ako je to uvedené v zmluve, v ktorej úplne absentuje údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť v zmysle § 2 písm. h/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť pri čerpaní úveru vo výške 3.500 eur a pri 84 splátkach po 70,61 eur, predstavuje sumu vo výške 5.931,24 eur (84 x 70,61), kým po pripočítaní nákladov vo výške uvedenej v úverovej zmluve žalovaného - 2.033,60 eur - k výške čerpaného úveru - 3.500 eur - by celková čiastka, ktorú by mal žalovaný uhradiť, predstavovala (len) sumu 5.533,60 eur, čo je pri počte splátok a ich výške matematicky vylúčené a uvedená suma je o 397,64 eur nižšia ako zodpovedá počtu a výške splátok. V zmluve teda absentuje údaj o celkovej čiastke v zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, s poukazom na § 2 písm. h/ citovaného zákona.

Z uvedeného je zrejmé, že pri výpočte RPMN neboli s poukazom na § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. veriteľom použité skutočné celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom v zmysle § 2 písm. g/ citovaného zákona, ale nižšie náklady. Navyše, veriteľ žalovaného v úverovej zmluve, kvôli uvedeným nižším nákladom, uviedol aj RPMN v nižšej výške (15,45%) oproti jej skutočnej výške (17,56% - podľa interaktívnej kalkulačky na portáli Ministerstva financií SR, pri 84 splátkach po 70,61 eur mesačne), teda uviedol RPMN v nesprávnej výške, v neprospech spotrebiteľa, čo s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy má taktiež za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

Kalkulačka pre výpočet RPMN vo výške 15,452% predložená žalobcom na čl. 170 v danom prípade neobstojí, keď žalobca v nej, popri akomsi poplatku za poskytnutie vo výške 70 eur, kalkuloval síce s 84 splátkami, avšak len vo výške po 65,66 eur v prípade 1. až 83. splátky a vo výške 13,83 eur v prípade 84. splátky (úhrnom vo výške 5.463,61 eur, a tak náklady žalovaných spotrebiteľov by boli len vo výške 1.963,61 eur, oproti v zmluve uvedeným 2.033,60 eur). Podľa predmetnej zmluvy bol však úver splatný 84 mesačnými splátkami po 70,61 eur. Tak ako spotrebiteľ - aj súd mohol vychádzať len z tých údajov,

ktoré sú zrejmé zo znenia zmluvy a skutočnosti uvedené na čl. 170 súdneho spisu o výškach mesačných splátok z údajov zmluvy o úvere vôbec nevyplývajú.

18. Pokiaľ úver čerpaný žalovanými vo výške 3.500 eur pre absenciu údaje o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; a z dôvodu uvedenia nesprávnej RPMN (ročná percentuálna miera nákladov) v neprospech spotrebiteľa, je bezúročný a bez poplatkov (obdobne rozsudky Krajského súdu v Nitre sp. zn. 15Co/48/2018 zo 7.5.2019, sp. zn. 12Co/122/2018 z 28.5.2019) a žalovaní na takto čerpaný úver uhradili do podania žaloby sumu vo výške 2.606,52 eur a po podaní žaloby dňa 27.3.2018 uhradili 50 eur (č.l. 168), dlh žalovaného 1 na bezúročnom a bezpoplatkovom úvere predstavuje sumu 843,48 eur. S poukazom na uvedené súd žalobe vyhovel v časti 843,48 eur titulom dlžnej istiny (3.500 - 2.606,52 - 50). V časti tvrdenej dlžnej istiny prevyšujúcej sumu vo výške 843,48 eur ako aj v časti vyčísleného úroku (311,93 eur), v časti vyčísleného úroku z omeškania, či v časti poplatkov, ako aj v časti ďalšieho - 12,90% úroku ročne od 1.5.2016 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti úroku z omeškania súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Veriteľovi žalovaných totižto nevznikol nárok ani na úrok, ani na poplatky. Súd nárok žalobcu na vyčíslený úrok z omeškania taktiež nepovažoval za dôvodný, keď žalobca napriek výzve súdu nedoplnil skutkové tvrdenia v tom zmysle, aby bolo zrejmé, ako žalobca dospel k sume vyčísleného úroku z omeškania vo výške 682,79 eur. Totižto pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností v žalobe je prejavom tzv. povinnosti tvrdenia, teda povinnosti substancovať svoje skutkové tvrdenia tak, aby z nich súd mohol vyvodiť o čom má rozhodovať. Žalobca musí v žalobe jasne, stručne a zrozumiteľne uviesť skutočnosti, od ktorých odvodzuje porušenie svojho subjektívneho práva v sporovom konaní. Opísanie rozhodujúcich skutočností má obsahovať samotná žaloba, ktorá má popisovať nárok po skutkovej stránke a nemožno tieto skutočnosti nahrádzať odkazom na pripojenú listinu (§ 132 CSP).

19. Z dlžnej sumy istiny vznikol žalobcovi nárok na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 1, 2 OZ, v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., a to o 8 percentuálnych bodov vyšší ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky. K 1.5.2016, žalobcom v žalobe označený začiatok omeškania žalovaného, bola základná úroková sadzba ECB vo výške 0,0%, a tak súd s poukazom na § 216 ods. 1, 2 CSP rozhodol o úroku z omeškania tak ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku, keď zohľadnil úhradu sumy 50 eur dňa 27.3.2018 a v prevyšujúcej časti úroku z omeškania žalobu zamietol. Žalobca nepreukázal existenciu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru podľa § 565 OZ, pričom konečné splatnosť úveru bola podľa zmluvy z 15.6.2010 dňa 20.6.2017, avšak vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a výšku splátok, boli žalovaní nepochybne k 1.5.2016 v omeškani s úhradou dlžnej istiny úverových prostriedkov vo výške 893,48 eur, ktorá po úhrade sumy vo výške 50 eur klesla na sumu 843,48 eur.

20. V spore bol žalobca len čiastočne úspešný (25,38%), pričom neúspech žalobcu v časti istiny, ale aj v časti 12,9 % úroku - vrátane vyčísleného, či v časti úroku z omeškania, či poplatkov je úspechom žalovaného 1 (64,62%), ktorý sa odrátava od úspechu žalobcu. S poukazom na § 262 ods. 1 CSP a § 396 ods. 3 CSP súd o náhrade trov celého konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP tak, že žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal keď žalobca voči žalovanej 2 zobral žalobu späť bez uvedenia dôvodu, a tak zaviniel zastavenie konania v časti súvisiacej so žalovanou 2, ktorá si v súvislosti s čiastočným späťvzatím žaloby náhradu trov konania neuplatnila.

21. Lehotu na plnenie súd žalovanému 1 určil v súlade s § 232 ods. 3 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou Okresného súdu Komárno, Pohraničná č. 6, Komárno, na Krajský súd v Nitre.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolaie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolaie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného právneho predpisu.